

אונקלוס
פְּחִיזָא : יֵשׁ וְלֹא תֵּתָא בְּרֻחוֹן
סֻבְתָּהּ לֹא תִקְרַב לְגִלְעָה
עֲרִימָה : כִּי וּבֹאֲמֵת חֲבֵרָה
לֹא תִמֵּן שְׂכֵבְתָּהּ לְזֹרְעָא

וַיִּקְרָא יְהוָה אֶת־רֵי מוֹת
יֵשׁ וְלֹא־אִשָּׁה בְּנִבְרָת שְׂמֵאֲתָהּ לֹא
תִקְרַב לְגִלְזוֹת עֲרֻמָּתָהּ : כִּי וְלֹא־אִשָּׁת
עֲמִיתָהּ לֹא־תִמֵּן שְׂכֵבְתָּהּ לְזֹרְעָה

תורה תמימה

(יט) ואל אשה. לחיוב על כל אשה ואשה (מכות י"ד א').
לא תקרב. תנא דבי אליהו, מעשה בתלמיד אחד שמת בחצי ימיו, ואמרתי לה, בתי, מהו אצלך בעלי לבונך, אמרה לי, אבל עמי ושתה עמי וישן עמי בקירוב בשר ולא עלתה דעתו על בימי לבונך, אמרתי לה, פרוך המקום שהרגו שלא נשא פנים לתורה, שהרי אמרה תורה דבר אחר, אמרתי לה, לא תקרב (שבת י"ג ב').
ואל אשה בנדה טומאה לא תקרב (מט) [שבת י"ג ב'].
לא תקרב. תניא, אזהרה סיני שעשתה תורה לדבריה בנדה, הרי דא אומר, ואל אשה בנדה טומאתה לא תקרב לגלות ערותה, יכול יחבנה וינשקנה וידבר עמה דברים בטלים וישן עמה בבגדים ת"ל לא תקרב (אדר"ן פ"ב).
לא תקרב לגלות. ה"י זו אזהרה לבעל נדה מן התורה (א) [שבועות י"ח ב'].
לא תקרב לגלות. היא כל תקרב היא כל תגלה (ב) [ירושלמי סנהדרין פ"ז ה"ז].
(כ) שכבתך לזרע. פרט למשמש מתה (ג) [יבמות נ"ה ב'].

שבת על הערובה בא על ערובה אחרת] חייב על כל אחת, ולא נימא כיון שכולם שם אחד כולל להן הייט איסור ערובה יתחייב חטאת אחת על כולן. אלא חייב על כל אחת ואחת, ומדייק זה ע"ד סמך משוון ואל אשה, דהיה יכול לכתוב בקצור ולגדה בגדה סוממאחה לא תקרב, ומדכתיב ואל אשה משמע שחלק הכתוב עיניה שחייבין עליה בפני עצמה, וממילא ילפינן לכל עריות שג"כ חייבין על כל אחת בפ"ע, דגם נדה היא ככל עריות, ועוד יבא דרשה מעיין זה בפרשה קדושים בעיני אשת אחיו, יעו"ש. (כט) וכל זמן שלא טבלה הרי היא בגדותה כמבואר לפנינו סוף פ' מזורע. וכלל ביאור אגדה זו והכוונת ממנה לדינא ביארנו לעיל בפ' ו' בדרשה לא תקרבו לגלות ערובה, יעו"ש. (ב) ביאור העיני דלא נימא דכיון דכתיב לא תקרבו לגלות ערובה הוי עיקר האיסור רק גילוי ערובה אבל קירוב בעלמא כמו הא דהשיב בזה אין בכלל איסור קמ"ל דגם הגי בכלל איסור משום הרגל דבר. ונראה דלמד כן משום דאי ס"ד דאין בזה כל איסור לא הול"ל כלל לא תקרבו אלא לא תגלו ערובה, וע"ע מש"כ בעיני זה בפ"ס מזורע בפ' והדום בגדתה ולעיל בפ' ו'. (גא) אינטיך לפרש זה משום דקי"ל אין עושין אלא א"כ מזהירין. (גב) הכונה להביא ראיה שגם היא מזהרת על הקירוב בה בגדותה. והראיה היא דכמו גבי ביאה מצאנן שגם היא חייבת כמש"כ בפ' קדושים מות יומתו שניהם, כמו כן גבי קירוב. גם י"ל בכונת הירושלמי דהאי תקרב דהבא הוא לנסתרות, והכוונה לא תקרב היא לתכלית גלוי ערובה, ועי' בסה"מ להרמב"ם מל"ת שג"ג ברמב"ן ומנ"א באור אחר בדברי הירושלמי בזה. (גד) דלא

ולא אחות ממך , והכונה שלא לישא שתי נשים כלל ,
 ימן דא"כ ל"ז דכתיב בחייה , ואין כדאי בזה להאריך
 ולהראות פשוטם . ויהאן לומר בטעם גזירת רבינו
 גרשום מאה"ל שלא ליקח שתי נשים שגזר רק עד
 סוף אלף החמישי , ולא נודע הטעם מה שגזר עד
 זמן ידוע , ורבים טרחו למטא טעם הדבר , וי"ל דלא
 גזר בסתם כדי שלא יאמרו הסושים שמחזיק בדעתם . —
 ודע דלכד אלו עריות המפורשות בפרשה זו גזרו
 חכמים עד קרובות משום גזירה שלא ילמדו
 מהן להחיר עריות לאוריינא , והם הנקראים בלשון
 חז"ל שניות לעריות , וכוונתם הם זה , כי אלה
 המפורשים בתורה [אם מפורשים ממש או נלמדו בק"ו
 וגו"ם וכדומה כמו שנתבאר לפנינו] הם עקרים
 וראשונים , ואלה שהקמים גזרו עליהן הן שניות להן ,
 ואלו הן , אם אביו , אם אמו , אם אבי אביו , אם
אבי אמו , אשת אבי אביו , אשת אבי אמו , אשת
אחי אביו מאם , אשת אחי אמו מאם או מאב , בת
בת בנו , בת בת בנו , בת בן בנו , בת בן בתו ,
בת בת אשתו , בת בן אשתו , אם אם אשתו ,
אם אם אבי אשתו , אם אם אשת אביו , אם אם אב
אשתו , כלת בנו , כלת בתו , ולדעת חזו"ן ראשונים
 גם אשת אבי אם אביו , אשת אחי אבי אביו , אשת אחי אביו ,
 אחות אבי אביו מאב או מאם , אחות אם האם ,
 אשת חמיו , אשת חתנו , ואלה השחים האחרונות
 לכ"ע אם כנס ח"ל להוציא . והאענוס בקצור לרגל
 חבורנו אף כי באיו פרטים, שונים הם דעות הפוסקים ,
 והרואה לעמוד על פרטיהם ימצא ברמב"ם פ"ב נושא"ב
 ובאה"ע סי' ס"ו . (מח) ר"ל אם בא בשוגג על
 עריות הרבה בהעלם אחת [היינו קודם שנתודע לו

$\frac{1}{2}$ דבס' $\times$
 מחסור ג' דבס' $\otimes$